

Arrest

nr. 51 897 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 september 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 17 april 2007. Op diezelfde dag dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 26 februari 2008 beslist de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna afgekort: de Raad).

Op 19 juni 2008 beslist de Raad, bij wijze van arrest nr. 12 858, om de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te weigeren.

Op 17 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 5 augustus 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 1 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 5 november 2008 wordt opnieuw beslist om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Op 25 november 2008 verwerpt de Raad het voormelde beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten bij arrest nr. 19 089.

Op 5 december 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 11 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op 5 januari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort: de Vreemdelingenwet).

Op 11 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 19 mei verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag van 11 december 2008.

Op 1 september 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 januari 2009, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond. Dit is thans de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Reden(en):

Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Aangezien betrokkene pas is aangekomen in België op 17.04.2007, voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden inzake verblijfsduur die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde (instructie) van 19 juli 2009. Betrokkene bewijst ook niet dat hij in aanmerking komt voor regularisatie op basis van andere prangende humanitaire situaties.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk het feit dat tal van familieleden van verzoeker in België wel erkend zijn als vluchteling en het feit dat familieleden bevestigen dat het onmogelijk is voor betrokkene om naar zijn geboorteland terug te keren, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de

argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden: Verzoeker beweert dat tal van familieleden van verzoeker wel erkend werden als vluchteling en onmiddellijk zijn kunnen beginnen werken na ontvangst van verblijfspapieren. Het is echter aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie van de familieleden (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij geen familieleden meer heeft in zijn land van herkomst.

Verzoeker beweert dat het voor hem onmogelijk is om naar zijn geboorteland terug te keren door het voorleggen van verklaringen van familieleden. Deze brieven vertonen echter een gesolliciteerd karakter en zijn afkomstig van privé-personen waardoor deze verklaringen geen afdoende bewijzen zijn voor de bewering dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn geboorteland. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Het feit dat betrokkene sinds april 2007 in België verblijft, op zeer sterke wijze geïntegreerd is, getuigenverklaringen voorlegt, een inschrijvingsfiche Nederlands voor anderstaligen, een attest van maatschappelijke oriëntatie en een aanvraag tot toekenning arbeidskaart C van beperkte duur voorlegt kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 17.04.2007, werd afgesloten op 23.06.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus — weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 05.08.2008 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in die op 01.09.2008 werd afgesloten met de beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 05.08.2008 diende betrokkene een derde asielaanvraag in die op 11.12.2008 werd afgesloten met de beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gegeven op 11.12.2008, en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures — namelijk 1 jaar en meer dan twee maanden voor de eerste asielprocedure, minder dan 1 maand voor de tweede asielprocedure en 6 dagen voor de derde asielprocedure — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

Op 6 oktober 2010 meldt de arts-attaché aan verzoeker dat de overgemaakte medische stukken onvoldoende zijn om haar toe te laten een volledig en objectief medisch advies te verstrekken. Aan verzoeker wordt gevraagd om bijkomende attesten voor te leggen.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift vraagt om de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding wijst de Raad erop dat de procedures voor de Raad vooralsnog kosteloos zijn, zodat geen gevolg kan worden verleend aan het verzoek van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM.

In zijn uiteenzetting stelt verzoeker dat hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zeer uitvoerig heeft uiteengezet om welke redenen het voor hem zeer moeilijk is om terug te keren naar Tsjetsjenië om daar een machtiging te gaan vragen. Vervolgens stelt verzoeker dat deze redenen nooit werden beantwoord en dat de beslissing zodoende in strijd is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Voorts meent verzoeker dat het ten onrechte is dat enkel nog de criteria van de instructie van 19 juli 2009 worden

onderzocht. Verzoeker meent dat de criteria van de instructie een recht op regularisatie creëert voor diegenen die eraan voldoen, maar geenszins mag aangewend worden als enig argument om personen die niet voldoen aan de criteria zomaar af te wijzen. Verzoeker meent dat ook de aanwezigheid van andere elementen dienen onderzocht te worden en in de eerste plaats de aanwezigheid al dan niet van buitengewone omstandigheden. Tot slot stelt verzoeker dat de in de instructie een “catch-all” criterium is opgenomen welke toelaat een regularisatie toe te kennen aan personen in “andere prangende humanitaire situaties”. Dit laatste heeft volgens verzoeker tot gevolg dat elkeen die niet aan de expliciet omschreven criteria voldoet maar wel buitengewone omstandigheden kan aantonen en een prangende humanitaire situatie, wel in aanmerking komt voor regularisatie.

Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM maar op geen enkele wijze uiteenzet waaruit deze schending dan wel bestaat. In zijn uiteenzetting van zijn middel gaat verzoeker enkel in op de aangevoerde schending van de motiveringsplicht en van artikel 9bis. Dit onderdeel van het middel laat de Raad niet toe te oordelen of de aangevoerde schending gegrond is. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. ”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu is de bestreden beslissing echter geen beslissing houdende de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. Waar verzoeker stelt dat hij zeer uitvoerig heeft uiteengezet waarom hij niet terug kan naar Tsjetsjenië om er een aanvraag in te dienen, verwijst hij naar de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden. Zoals voormeld betreffen de buitengewone omstandigheden de ontvankelijkheid van de aanvraag. Aangezien de verwerende partij hier oordeelt over de gegrondheid van de aanvraag mag worden aangenomen dat verzoeker de buitengewone omstandigheden bewezen heeft (welke deze ook mogen zijn). De verwerende partij diende in de beslissing over de gegrondheid van de aanvraag dan ook niet te motiveren aangaande de ingeroepen ontvankelijkheidselementen. Verzoeker heeft in die zin dan ook geen belang bij zijn grief.

Waar verzoeker laat uitschijnen dat de verwerende partij artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet miskent door het recht op regularisatie te beperken tot de personen die voldoen aan de criteria van de instructie, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de verwerende partij wat de beoordeling van de gegrondheid van de regularisatieaanvraag betreft binnen de toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Het staat de verwerende partij vrij om binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid, die zij put uit artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan zij een machtiging tot verblijf toekent. Zoals hiervoor gesteld dienen de gehanteerde criteria objectief te zijn, daar een ruime discretionaire bevoegdheid echter niet betekent dat de verwerende partij willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld zijn in de instructie te hanteren kan aan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. Verzoeker toont geenszins aan dat de verwerende partij hierdoor artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet miskent. Bovendien kan verzoeker niet ernstig betogen dat de staatssecretaris de criteria van de instructie alleen maar mag toepassen om een regularisatie toe te kennen, doch deze zelfde criteria niet mag toepassen wanneer de betrokkene er niet aan voldoet. Dan pas zou er sprake zijn van willekeur.

Evenmin kan verzoeker gevolgd worden waar hij stelt dat de instructie een “catch all”-criterium bevat door een regularisatie toe te kennen aan personen in “andere prangende humanitaire situaties”. Verzoeker verduidelijkt zijn betoog door te stellen dat dit laatste criterium tot gevolg heeft dat elkeen die niet aan de expliciet omschreven criteria voldoet doch wel buitengewone omstandigheden kan aantonen en een prangende humanitaire situatie wel in aanmerking kan komen voor regularisatie. Zoals voormeld dient inderdaad eerst voldaan te zijn aan de buitengewone omstandigheden wanneer de aanvraag in België is ingediend. Zo de aanvraag ontvankelijk is verklaard, worden de gegrondheidselementen onderzocht. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, heeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een aantal criteria vooropgesteld. Aangezien de staatssecretaris een bepaald beleid heeft uitgestippeld is hij ook verplicht zich hieraan te houden. Eén van de vooropgestelde criteria is inderdaad de “andere prangende gevallen van humanitaire situaties”. Verzoeker kan wel gevolgd worden waar hij stelt dat dit een zeer ruim begrip is, maar alweer dient te worden aangestipt dat de staatssecretaris dienaangaande over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt en dat het aan de staatssecretaris is om te bepalen wat hieronder valt. Indien de buitengewone omstandigheden aangetoond zijn, de betrokkene een prangende humanitaire situatie heeft ingeroepen als grond om geregulariseerd te worden en de staatssecretaris geoordeeld heeft dat dit inderdaad een prangende humanitaire situatie is, dan zal de betrokken persoon inderdaad geregulariseerd worden. *In casu* wordt geoordeeld dat verzoeker niet bewijst dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, hetgeen hij niet betwist. Verzoeker maakt hiermee noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn doordat er geen onderzoek is gebeurd of navraag is gedaan met betrekking tot de toestand in het herkomstland en met betrekking tot de ingeroepen medische problematiek. Verzoeker stelt dat de verwerende partij zich enkel gebaseerd heeft op de afwijzing van zijn asielaanvragen. Verder meent verzoeker dat het niet is omdat hij niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève dat hij niet in aanmerking kan komen voor regularisatie. Verzoeker benadrukt dat de redenen die werden aangehaald in zijn aanvraag tot regularisatie geenszins werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag. Opnieuw stelt verzoeker dat zijn buitengewone omstandigheden niet werden onderzocht. Verzoeker meent dat er ook geen ernstig onderzoek is gebeurd naar zijn prangende humanitaire situatie en leidt hieruit een schending van artikel 3 van het EVRM af. Vervolgens laat verzoeker ook uitschijnen dat er onvoldoende is gemotiveerd waarom zijn integratie niet in aanmerking wordt genomen. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State aangaande de buitengewone omstandigheden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Zoals reeds werd uiteengezet in het eerste middel is de bestreden beslissing geen beslissing houdende de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. Wat dit betreft wordt de bespreking van het eerste middel hernomen. Aldus kan worden vastgesteld dat het onderzoek van de buitengewone omstandigheden niet meer aan de orde is bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

Waar verzoeker stelt dat de dienst vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met medische problematiek van verzoeker, wijst de Raad erop dat het de verwerende partij niet ten kwade kan geduid worden dat zij hiermee geen rekening hield, aangezien verzoeker op geen enkele wijze dit element naar voren bracht noch in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, noch ter gelegenheid van de neerlegging van aanvullende documenten. Verzoeker heeft wel een afzonderlijke aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ingediend waarbij hij zijn medische problematiek uiteenzet. De bestreden beslissing doet echter geen uitspraak over deze aanvraag. Volgens de stukken van het administratief dossier is deze aanvraag nog hangende.

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij zich enkel gebaseerd heeft op de afwijzingen van zijn asielaanvragen kan hij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt vooreerst gemotiveerd dat verzoeker nagelaten heeft een duidelijk onderscheid te maken tussen de elementen die de ontvankelijkheid van zijn aanvraag betreffen en de elementen die de gegrondheid van zijn aanvraag betreffen. Evenwel worden alle elementen onderzocht in het kader van de gegrondheid van de aanvraag. Zo stelt de bestreden beslissing dat verzoeker niet voldoet aan de verblijfsduur om in aanmerking te komen voor de criteria van de instructie. Vervolgens wordt onderzocht of verzoeker onder het criterium "prangende humanitaire situatie" valt en tot slot wordt ook nog eens onderzocht of verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op een lange asielprocedure. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing volstaat om vast te stellen dat de verwerende partij zich niet enkel gebaseerd heeft op de afwijzing van zijn asielaanvragen.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat het niet is omdat hij niet in aanmerking komt voor asiel dat dit niet tot gevolg kan hebben dat hij ook niet in aanmerking kan komen voor regularisatie, klopt dit, doch nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker niet geregulariseerd wordt omdat zijn asielaanvraag verworpen werd. De verwerende partij heeft enkel aangehaald dat waar verzoeker stelt dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn geboorteland, hij verwijst naar de elementen die hij heeft aangehaald in zijn asielaanvraag en dat deze elementen reeds negatief beoordeeld werden door de betrokken asielinstanties. Dit motief op zich wordt niet weerlegd door verzoeker. Verzoeker toont hiermee niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. De Raad benadrukt dat de motivering van de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen.

Daar waar verzoeker stelt dat er nooit een ernstig onderzoek is gebeurd naar zijn ingeroepen toestand, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zeer vaag blijft. Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat alle elementen die door verzoeker werden aangevoerd in zijn aanvraag ook onderzocht werden in het kader van de gegrondheid van zijn aanvraag. Zo blijkt eveneens uit de motivering van de bestreden beslissing dat werd onderzocht of verzoeker in aanmerking zou kunnen komen voor het criterium

“prangende humanitaire situatie”. Met zijn betoog toont verzoeker noch een schending van artikel 3 van het EVRM, noch een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan.

Wat de schending van de rechten van verdediging betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert voorts nog aan dat de verwerende partij door zijn integratie niet te onderzoeken tot een onzorgvuldige en onredelijke beslissing is gekomen om aan verzoeker geen machtiging tot verblijf toe te kennen.

Aangaande deze elementen motiveerde de verwerende partij als volgt:

“Het feit dat betrokkene sinds april 2007 in België verblijft, op zeer sterke wijze geïntegreerd is, getuigenverklaringen voorlegt, een inschrijvingsfiche Nederlands voor Anderstaligen, een attest van maatschappelijke oriëntatie en een aanvraag tot toekenning arbeidskaart C van beperkte duur voorlegt kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij vooreerst vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie op grond van één van de criteria van de instructie en omdat hij niet voldoet aan de verblijfsduur om een wettig verblijf te verkrijgen. Aangezien de voorwaarden opgesomd onder de criteria (waaronder de lokale verankering hetgeen duidt op de integratie) cumulatieve voorwaarden betreffen, kon de verwerende partij zich beperken tot de vaststelling dat aan één van de voormelde cumulatieve voorwaarden niet werd voldaan. De verwerende partij kan aldus gevolgd worden in haar stelling, welke tot uiting komt in de motivering van de bestreden beslissing, dat ondanks de elementen aangaande de integratie van verzoeker, hij moet voldoen aan de voorwaarden van de instructie.

De Raad concludeert op grond van de bovenstaande uiteenzetting dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens, dat zij deze correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar oordeel is gekomen. Verzoeker toon niet aan dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet geschonden.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en dat zij deze beslissing niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij naar aanleiding van zijn aanvraag verschillende verklaringen heeft voorgelegd die expliciet vermelden dat hij recentelijk in Tsjetsjenië verbleef en dat er tot op heden getracht wordt om hem op te pakken, zodoende dat hij noodgedwongen in België dient te verblijven. Dit is voor verzoeker een voldoende element om zijn regularisatie te schragen. Verzoeker stelt dat de verwerende partij niet bewijst dat deze verklaringen niet met de werkelijkheid zouden stroken, maar ze gewoonweg afwijst als zijnde niet relevant.

Verzoeker blijkt uit te gaan van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd aangaande de verklaringen:

“Verzoeker beweert dat het voor hem onmogelijk is om naar zijn geboorteland terug te keren door het voorleggen van verklaringen van familieleden. Deze brieven vertonen echter een gesolliciteerd karakter en zijn afkomstig van privé-personen waardoor deze verklaringen geen afdoende bewijzen zijn voor de bewering dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn geboorteland. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Door te stellen dat de verklaringen een gesolliciteerd karakter hebben en dat dit geen afdoende bewijs is voor het gegeven dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, stelt de verwerende partij de verklaringen wel in vraag. Verder verwijst de verwerende partij toch wel heel nadrukkelijk naar de afgewezen asielaanvragen waar duidelijk werd geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor asiel en aldus ook niet aantoonde dat hij niet terug kan keren, aangezien hij dezelfde argumenten heeft ingeroepen ten tijde van zijn asielaanvraag. Verzoeker kan aldus niet in zijn betoog worden gevolgd.

Een schending van de in het middel aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU